

A BÍRÓSÁG VÉGZÉSE (második tanács)

2004. október 29.*

A C-360/02. P. sz. ügyben,

Carlo Ripa di Meana volt európai parlamenti képviselő (lakóhelye: Montecastello di Vibio [Olaszország], képviselik: W. Viscardini és G. Donà avvocati)

fellebbezőnek

a Bíróság alapokmányának 49. cikke alapján 2002. október 2-án benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

az **Európai Parlament** (képviselek: A. Caiola és G. Ricci, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes az elsőfokú eljárásban,

* Az eljárás nyelve: olasz.

A BÍRÓSÁG (második tanács),

tagjai: C. W. A. Timmermans tanácselnök (előadó), C. Gulmann, J. Makarczyk,
P. Kūris és J. Klučka bírák,

főtanácsnok: M. Poiares Maduro,
hivatalvezető: R. Grass,

a főtanácsnok meghallgatását követően,

meghozta a következő

Végzést

- 1 Fellebbezésében Ripa di Meana az Európai Közösségek Elsőfokú Bírósága által a T-127/01. sz., Ripa di Meana kontra Parlament ügyben 2002. július 9-én hozott végzésének (EBHT 2002., II-3005. o., a továbbiakban: a megtámadott végzés) megsemmisítését kéri, melyben az Elsőfokú Bíróság mint elfogadhatatlant elutasította az Umbria (Olaszország) regionális tanácsának tagjává történő megválasztását követően nyugdíja folyósítását felfüggesztő 2001. március 26-i európai parlamenti határozat megsemmisítésére irányuló keresetét.

Jogi háttér

A közösségi jogi szabályozás

- 2 Az Európai Parlament valamennyi képviselőjére vonatkozó egységes közösségi nyugdíjrendszer létrehozásáig a Parlament Elnöksége 1982. május 24-én és 25-én ideiglenes nyugdíjrendszert fogadott el azon tagállamok képviselői számára, amelyek nemzeti hatóságai nem biztosítanak nyugdíjrendszert a Parlament tagjai számára (a továbbiakban: ideiglenes nyugdíjrendszer). Ezt a rendszert, amelyet abban az esetben is alkalmazni kell, ha az ilyen nyugellátás szintje és/vagy feltételei nem egyeznek meg azokkal, amelyeket a képviselő azon tagállama nemzeti parlamentjének képviselőire kell alkalmazni, ahol a képviselőt megválasztották, az európai parlamenti képviselőket megillető költségtérítésekre és juttatásokra vonatkozó szabályzat III. melléklete (a továbbiakban: költségtérítésekre és juttatásokra vonatkozó szabályzat) tartalmazza.

- 3 Az alapügy tényállásának megvalósulásakor alkalmazandó változatában a költségtérítésekre és juttatásokra vonatkozó szabályzat III. melléklete (a továbbiakban: III. melléklet) többek között a következőket írta elő.

„1. cikk

(1) Az Európai Parlament valamennyi képviselője jogosult öregségi nyugdíjra.

(2) Az Európai Parlament valamennyi képviselőjére vonatkozó végleges közösségi nyugdíjrendszer létrehozásáig a Közösség költségvetéséből, a Parlamentre vonatkozó szakasz terhére ideiglenes nyugdíjat fizetnek az érintett képviselő kérésére.

2. cikk

(1) Az ilyen nyugdíj összege és annak előfeltételei megegyeznek azokkal, amelyek az európai parlamenti képviselő azon nyugdíjára vonatkoznak, amely a képviselő megválasztása helyének tagállama parlamenti képviselőinek jár.

(2) Az 1. cikk (2) bekezdése alapján igényjogosult képviselő a Közösség költségvetésébe általánosan ugyanannyi hozzájárulást fizet, mint amennyit a nemzeti rendelkezések alapján saját nemzeti parlamentjének képviselője.

[...]

4. cikk

A nyugdíj összegének kiszámításakor egy tagállam parlamentjében képviselőként eltöltött időt kérelemre európai parlamenti képviselőként eltöltött időnek tekintik [helyesen: valamely tagállam parlamentjében képviselőként eltöltött idő hozzáadható az európai parlamenti képviselőként eltöltött időhöz]. Minden olyan időszakot, amelynek során a képviselő kettős mandátummal bír, egyszeresen kell figyelembe venni.”

A nemzeti szabályozás

- 4 A Regolamentoo per gli assegni vitalizi dei deputati (az olasz képviselőház tagjainak élethosszig járó juttatásaira vonatkozó szabályzat, a továbbiakban: élethosszig járó juttatásokra vonatkozó szabályzat”) 12. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Ha a képviselőt mandátumának lejárta után a nemzeti vagy az Európai Parlament tagjának választják újra, vagy regionális tanácsosnak választják meg, a számára már biztosított élethosszig járó juttatás folyósítását megbízatása idejére felfüggesztik.”

A jogvita alapját képező tényállás és az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás

- 5 Ripa di Meana olasz állampolgár az 1979/1984-es és az 1994/1999-es parlamenti ciklus alatt képviselő volt az Európai Parlamentben.

- 6 Az umbriai regionális tanács tagjává történt megválasztását követően a parlamenti képviselők pénzügyi osztályának vezetője 2001. január 26-án levelet küldött a részére a Parlament volt tagjaként őt megillető nyugdíja folyósításának a regionális tanácsbeli tagságának idejére történő felfüggesztésére vonatkozóan (a továbbiakban: 2001. január 26-i levél). Ez a levél, amelyet 2001. január 31-én kapott meg a fellebbező, a következőképpen fogalmaz:

„Felhívnám a figyelmét a Regolamentoo per gli assegni vitalizi dei deputati 12. cikkének az európai parlamenti nyugdíjban részesülő olasz képviselőkre analógia útján alkalmazandó rendelkezéseire (másolat csatolva), amelyek előírják a nyugdíj folyósításának felfüggesztését a nemzeti vagy az európai parlamenti megbízatás vagy regionális tanácsosi megbízatás idejére.

A szolgálatok tudomást szereztek arról, hogy Ön regionális tanácsosi mandátumot szerzett, ez arra kötelez minket, hogy felfüggeszük a nyugdíjra való jogosultságát.

Az Ön számára jogalap nélkül folyósított nyugdíj összegének kiszámítása érdekében kérem, szíveskedjen közölni regionális tanácsnökká történt megválasztásának időpontját.”

- 7 Ripa di Meana 2001. március 15-i levelében csodálkozását fejezte ki a Parlament azon szándékára vonatkozóan, hogy regionális tanácsnökká történő megválasztása miatt felfüggeszti nyugdíjának folyósítását, és előadta azokat az indokokat, amelyek alapján álláspontja szerint az élethosszig járó juttatásokról szóló szabályzatot nem lehet analógia útján az ő esetére alkalmazni. Ezt követően 2001. március 26-án a Parlament egy második levelet küldött számára (a továbbiakban: 2001. március 26-i levél), melyben a következőképpen fogalmaz:

„Az e tárgyban írt, fent hivatkozott levelére válaszul, melyben csodálkozását fejezi ki a volt európai parlamenti képviselőként megillető nyugdíjának az Ön regionális tanácsnökká való megválasztását követően történt felfüggesztését illetően, biztosíthatom, hogy ez a döntést megfelel a Camera [az olasz képviselőház] szabályzata 12/1. cikkének és a Camera gyakorlatának.

Egyetérttek Önnel abban, hogy a Camerára vonatkozó szabályozás meglévő szövege nem teljes. A nyugdíjak felfüggesztését illetően teljes, azonban hiányzik a jogok helyreállítása esetén a regionális tanácsnoki tevékenységre való hivatkozás.

A politikai hatalom által meghozott, a képviselői vagy regionális tanácsnoki nyugdíjnak a képviselői vagy tanácsnoki fizetéssel való összeadódásának elkerülésére irányuló szabályok azonban világosnak tűnnek, kérem tehát, hogy a lehető legrövidebb határidőn belül tudassa velem regionális tanácsnökká történt megválasztásának időpontját.

Tájékoztatásul jelzem, hogy időközben intézkedtem nyugdíjának felfüggesztése ügyében.”

- 8 E körülmények között az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2001. június 12-én benyújtott keresetlevelével Ripa di Maena keresetet indított a 2001. március 26-i levél megsemmisítése iránt, amennyiben a levél az umbriai regionális tanács tagjává történt választását követően nyugdíja folyósításának felfüggesztésére vonatkozó parlamenti határozatot tartalmaz.
- 9 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2001. július 27-én benyújtott beadványában a Parlament az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 114. cikkének 1. §-a alapján a keresettel szemben elfogadhatatlansági kifogást terjesztett elő, melynek a Bíróság, miután felkérte a feleket, hogy írásban válaszoljanak bizonyos kérdésekre, a megtámadott végzésben helyt adott.

A megtámadott végzés

- 10 A kereset Elsőfokú Bíróság általi elutasítása lényegében kettős alapon nyugszik.
- 11 Miután a megtámadott végzés 25. pontjában a Bíróság emlékeztetett rá, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében az EK 230. cikk szerinti megsemmisítési kereset tárgyát képezhetik azok a kötelező joghatásokat kiváltó aktusok vagy határozatok, amelyek a felperes érdekeit érintik, meghatározott módon módosítva jogi helyzetét, és hogy annak meghatározása érdekében, miszerint valamely aktus vagy határozat bír-e ilyen hatással, az ügy érdemét kell megvizsgálni; az Elsőfokú

Bíróság a fenti végzés 29. pontjában először is úgy rendelkezett, hogy „kétségtelen, miszerint a Parlament 2001. január 26-i első határozata olyan aktus, amely közvetlenül és azonnal érintette a felperes jogi helyzetét, és amely megtámadható.”

- 12 Az Elsőfokú Bíróság következtetését egyrészt a 2001. január 26-i levélben használt kifejezésekre alapozta, amelyek félreérthetetlenül jelezték, hogy a Parlament elhatározta a fellebbező nyugdíjhoz való jogának regionális tanácsnökká történt választása miatti felfüggesztését (a megtámadott végzés 26. és 27. pontja); másrészt pedig az intézménynek az Elsőfokú Bíróság írásban feltett kérdésére adott azon válaszára, amelyből kiderült, hogy a Ripa de Meana nyugdíjának folyósítását felfüggesztő határozatot a 2001. január 26-i elküldését követő első hónapban, azaz 2001. februárjában már alkalmazták. Az Elsőfokú Bíróság e tekintetben arra hivatkozott, hogy a felperes 2001. március 1-i számlakivonatából, amelyet a felperes szolgáltatott az Elsőfokú Bíróságnak, ténylegesen kiderül, hogy Ripa de Meana 2001. február hónapra vonatkozó nyugdíját a fenti számlán nem írták jóvá, azaz a 2001. január hónapra szóló, 2001. január 26-án teljesített kifizetés után a továbbiakban nem kapta meg a Parlament volt tagjaként őt megillető nyugdíját (ugyanezen végzés 28. pontja).
- 13 Miután a Bíróság megállapította, hogy Ripa de Meana nem támadta meg a 2001. január 26-i levelet, másodsorban megvizsgálta a 2001. március 26-i levél természetét. E tekintetben a következőképpen határozott:

„31 [...] meg kell állapítani, hogy a Parlament a 2001. március 26-i levelében egyszerűen kijelentette, hogy a [(az) élethosszig járó juttatásokról szóló] szabályozás bizonyos pontokon hiányos, azonban a képviselői vagy regionális tanácsnoki nyugdíjnak a képviselői vagy tanácsnoki fizetéssel való összeadódásának elkerülésére irányuló szabályok világosnak tűnnek, és a 2001. január 26-i határozat megfelel az olasz gyakorlatnak. Ezek a kijelentések — össze-

függésükben nézve őket — nem tekinthetők annak bizonyítékaként, hogy a felperes nyugdíjának folyósítását felfüggesztő, 2001. január 26-i levéllel közölt határozat újabb vizsgálat tárgyát képezi. Olyan értelemben kell ezeket értelmezni, hogy a Parlamentet a felperes nyugdíjának felfüggesztéséhez vezető indokok változatlanok maradtak. Ugyanis a Parlament a 2001. január 26-i határozattal alkalmazott rendelkezés ratio legis-ének emlékeztetésére és annak jelzésére szorítkozott, hogy a határozat összhangban áll az olasz gyakorlattal, anélkül, hogy a már közölt indokláshoz módosítást fűzött volna.

- 32 Továbbá az a tény, hogy a felperest a 2001. március 26-i levélben tájékoztatták arról, hogy a nyugdíját időközben ténylegesen felfüggesztették, nem minősül olyan új elemnek, amely a fenti levelet megtámadható, új határozattá teszi. Ugyanis ez az információ csak a kifogásolt aktus, azaz a 2001. január 26-i határozat végrehajtásának szakaszát alkotja.”
- 14 Következésképpen az Elsőfokú Bíróság a megtámadott határozat 33. pontjában megállapította, hogy a 2001. március 26-i levél pusztán a 2001. január 26-i határozatot megerősítő határozatnak minősül. Mivel ez utóbbit az erre előírt határidőn belül nem támadták meg, a keresetet mint elfogadhatatlant elutasították, és Ripa de Meanát az eljárás költségeinek viselésére kötelezték.

A fellebbezés

- 15 Ripa de Meana fellebbezésében azt kéri a Bíróságtól, hogy semmisítse meg a megtámadott végzést, nyilvánítsa elfogadhatónak az Elsőfokú Bíróság előtti keresetét, érdemi határozathozatal céljából utalja vissza az ügyet az Elsőfokú Bíróság elé és kötelezze a Parlamentet mindkét eljárás költségeinek viselésére.

- 16 Ripa de Meana fellebbezésének alátámasztására négy jogalapot hozott fel. Ezek elsősorban „az Elsőfokú Bíróság előtti, a felperes érdekeit veszélyeztető” eljárási szabálytalanságokon, másodsorban a védelemhez való jog megsértésén, harmadsorban a 2001. január 26-i és március 26-i levelek téves jogi minősítésén, valamint a megerősítő aktusok területére vonatkozó közösségi ítélkezési gyakorlat nem megfelelő alkalmazásán, és végül a menthető tévedésre vonatkozó közösségi ítélkezési gyakorlat téves alkalmazásán alapulnak.
- 17 A Parlament azt kéri, hogy a Bíróság a keresetet mint elfogadhatatlant vagy mint megalapozatlant mindenképpen utasítsa el, és kötelezze a fellebbezőt valamennyi költség viselésére.
- 18 Előzetesen meg kell jegyezni, hogy az eljárási szabályzat 119. cikke értelmében, ha a fellebbezés teljes egészében vagy részben nyilvánvalóan elfogadhatatlan, illetve nyilvánvalóan megalapozatlan, azt a Bíróság — a főtanácsnok meghallgatását követően — indokolt végzéssel bármikor, a szóbeli szakasz megnyitása nélkül elutasíthatja.

A fellebbezés elfogadhatóságáról

- 19 Válaszbeadványában a Parlament előzetesen a fellebbezés elfogadhatatlanságát hozza fel kifogásként. E tekintetben úgy érvel, hogy mivel egyrészt a fellebbező nem jelölt meg az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata a 44. cikke 2. §-ának első bekezdése szerinti kézbesítési címet Luxembourgban, másrészt mivel ugyanezen szabályzat 100. cikke 2. §-a első bekezdése értelmében az Elsőfokú Bíróság ítéleteit és végzéseit nem lehet a címzett részére faxon vagy más távközlési technikai eszköz útján kézbesíteni abban az esetben sem, ha a címzett a 44. cikk 2. §-a második bekezdésének megfelelően hozzájárult ahhoz, hogy a kézbesítést részére ily módon

teljesítsék; jelen esetben csak a 44. cikk 2. §-ának harmadik bekezdése alkalmazható, mely szerint az ajánlott levélnek az Elsőfokú Bíróság székhelye szerinti postahivatalnál történő feladásával a kézbesítést szabályszerűen teljesítettnek kell tekinteni.

20 Mivel jelen esetben a megtámadott végzést 2002. július 17-én adták fel a luxembourgi postán, és többek közt az ügy irataiból kiderül, hogy ellentétben az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 100. cikke 2. §-a második bekezdésével, az Elsőfokú Bíróság hivatala nem értesítette a felperest faxon vagy más távközlési technikai eszköz útján a végzés elküldéséről, az ellene benyújtható fellebbezés határideje, figyelembe véve a határidők távolság miatti meghosszabbodását is, 2002. szeptember 27-én járt le. Mivel a fellebbezést 2002. október 2-án nyújtották be, határidőn túl érkezett, így azt mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

21 E tekintetben el kell utasítani a Parlament azon állítását, mely szerint jelen esetben az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 44. cikke 2. §-ának második bekezdését kell alkalmazni. Amint ennek a rendelkezésnek a megfogalmazásából is kiderül, az eljárással kapcsolatos valamennyi kézbesítést ajánlott levélként e fél meghatalmazottja vagy ügyvédje részére kell teljesíteni, „ha a keresetlevél nem felel meg az [említett 44. cikk 2. §-a] első és második bekezdésében említett követelményeknek”, amelyek előírják a kézbesítési cím megjelölését az Elsőfokú Bíróság székhelyén, és emellett vagy ehelyett a felperes ügyvédjének vagy meghatalmazottjának a hozzájárulását ahhoz, hogy a kézbesítést részére faxon vagy más távközlési technikai eszköz útján teljesítsék. Jelen esetben azonban nem vitatott, hogy Ripa de Meana keresete megfelel ezeknek a feltételeknek, mivel tanácsadói hozzájárultak ahhoz, hogy az eljárási iratokat részükre faxon vagy elektronikus levélben kézbesítsék. Ezért el kell tekinteni a 44. cikk 2. §-a harmadik bekezdésének alkalmazásától.

- 22 Igaz ugyan, hogy — amint arra a Parlament válaszbeadványában megalapozottan hivatkozott — az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 100. cikkének 2. §-ából is következik, hogy az előző pontban kifejtett szabálytól eltérve, az Elsőfokú Bíróság ítéleteit és végzéseit — a címzett kézbesítési címének megjelölése hiányában — mindig a fenti cikk 1. §-ában előírt módon kézbesítik a címzett címére, azaz a kérdéses ítélet vagy a végzés hiteles másolatát ajánlott, tértivevényes postai küldeményként juttatják el, vagy elismervény ellenében személyesen adják át, és a címzettet faxon vagy más távközlési technikai eszköz útján értesítik arról, hogy a hivatal teljesítette a kézbesítést.
- 23 Azonban az Elsőfokú Bíróság Hivatala általi értesítés hiányából nem lehet arra következtetni, hogy Ripa de Meana fellebbezési joga elenyészett, és automatikusan az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 44. cikke 2. §-ának harmadik bekezdése szerinti eset hatálya alá tartozik. Egyrészt ugyanis, amint az a jelen végzés 21. pontjában is megállapításra került, ez a bekezdés csak a luxembourgi kézbesítési cím megjelölése hiányában és/vagy akkor alkalmazható, ha a felperes fél ügyvédje vagy meghatalmazottja nem járult hozzá, hogy a kézbesítést részére faxon vagy más távközlési technikai eszköz útján teljesítsék, a jelen esetben pedig nyilvánvalóan nem ez történt. Másrészt a fenti szabályzat 100. cikke 2. §-ának második bekezdése alapján, az ajánlott levélnek az Elsőfokú Bíróság székhelye szerinti postahivatalnál történő feladását — melyről a hivatal gondoskodik — követő tizedik napon a kézbesítést teljesítettnek kell tekinteni, kivéve, ha a tértivevényen más dátum szerepel, vagy ha a címzett a faxon vagy más távközlési eszköz útján történt értesítést követő három héten belül tájékoztatja a hivatalvezetőt, hogy a kézbesítést részére nem teljesítették.
- 24 Mivel jelen esetben nem vitatott, hogy a megtámadott végzést Ripa di Meana részére 2002. július 22-én kézbesítették, azaz öt nappal a fenti végzésnek a luxembourgi postahivatalnál történő feladását követően, és hogy a jelen eljárást kezdeményező keresetlevelet 2002. október 2-án nyújtották be faxon a Bíróság Hivatalához — a

keresetlevél eredeti példányát a Bíróság eljárási szabályzata 37. cikkének 6. §-ával összhangban a fax megérkezését követő tíz napon belül benyújtották —, meg kell állapítani a jelen fellebbezés elfogadhatóságát.

- 25 Következésképpen a Parlament által emelt elfogadhatatlansági kifogás az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata rendelkezéseinek hibás értelmezésén alapul, és mint nyilvánvalóan megalapozatlant el kell utasítani.

A fellebbezés megalapozottságáról

Az első jogalapról

- 26 Az első jogalapot illetően Ripa di Meana lényegében azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság eljárási szabálytalanságot követett el, amikor a megtámadott végzés 12. pontjában úgy ítélte meg, hogy kérésére, — amelyben felszólította a feleket, hogy írásban adjanak választ bizonyos kérdésekre — a megszabott határidőn belül megadták a választ, holott a Parlament jelen esetben ezek közül csak egy kérdésre válaszolt. Ripa di Meana szerint az ilyen szabálytalanság súlyosan veszélyezteti az érdekeit, amennyiben az Elsőfokú Bíróság megállapításait a Parlament ezen hiányos válaszára alapozta, összekeverve azt az időpontot, amikor a felperest a nyugdíja folyósításának felfüggesztését tartalmazó határozatról tájékoztatták és azt az időpontot, amikor a folyósítás tényleges felfüggesztéséről tájékoztatták. Azonban mind abból a körülményből, hogy az Elsőfokú Bíróság szükségesnek ítélte a feleknek írásbeli kérdések feltételét, mind pedig a fenti kérdések tartalmából kiderül, hogy az Elsőfokú Bíróság alapvető fontosságot tulajdonított ennek a megkülönböztetésnek.

- 27 E tekintetben el kell utasítani a fellebbező azon állítását, mely szerint mind az a körülmény, hogy az Elsőfokú Bíróság szükségesnek ítélte a feleknek írásbeli kérdések feltételét, mind pedig ezek tartalma megerősíti, hogy az Elsőfokú Bíróságnak kétségei voltak a 2001. január 26-i levél határozati jellegét illetően.
- 28 Ugyanis, amint az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzatának 49. cikkéből következik, a feleknek írásbeli kérdések feltételére vonatkozó döntés az Elsőfokú Bíróság szabad mérlegelése körébe tartozik, mivel az Elsőfokú Bíróság az eljárás bármely szakaszában az eljárási szabályzatának 64. és a 65. cikkében előírt pervezető intézkedést hozhat vagy bizonyításfelvételt rendelhet el. Ennek a lehetőségnek a gyakorlása azonban a jogvita megoldására nézve nem jár semmilyen automatikus következménnyel, az Elsőfokú Bíróság továbbra is szabadon mérlegeli, hogy milyen jelentőséget tulajdonítson a számára szolgáltatott vagy az általa összegyűjtött különböző ténybeli elemeknek és bizonyítékoknak.
- 29 A fellebbezőnek azon érvével kapcsolatban, miszerint az Elsőfokú Bíróság eljárási szabálytalanságot követett el, amikor úgy ítélte meg, hogy a felek teljesítették a kérését annak ellenére, hogy a Parlament a neki feltett kérdések közül csak az egyikre válaszolt, meg kell jegyezni, hogy nem tartozik a Bíróság hatáskörébe, hogy a fellebbezés keretei között a ténybeli elemeknek és bizonyítékoknak az Elsőfokú Bíróság általi mérlegeléséről határozzon, kivéve ha e bíróság ezen elemeket nyilvánvalóan helytelenül értékeli (lásd e tekintetben a C-488/01. P. sz., Martinez kontra Parlament ügyben 2003. november 11-én hozott végzés [EBHT 2003., I-13355. o.] 53. pontját, és a C-470/00. P. sz., Parlament kontra Ripa di Meana és társai ügyben 2004. április 29-én hozott ítélet [EBHT 2004. I-4167. o.] 40. pontját). Jelen esetben azonban a Bírósághoz továbbított iratokból nem lehet ilyen helytelen értékelésre következtetni.
- 30 Egyrészt ugyanis a Parlament az Elsőfokú Bíróság írásbeli kérdésre adott válaszában megerősítette, hogy a Ripa di Meana nyugdíjának folyósítását felfüggesztő határozatot „azonnal alkalmazták”, és 2001. január 26-át követően már nem utalták a nyugdíjat.

- 31 Másrészt, még ha a Parlament válasza hiányosnak is tűnhetett annak az időpontnak a vonatkozásában, amikor a fellebbezőt tájékoztatták nyugdíja folyósításának tényleges felfüggesztéséről, ez a válasz azonban semmiképpen sem az egyetlen elem volt, amelyet az Elsőfokú Bíróság a kereset elfogadhatóságának kérdésében történő határozathozatal során figyelembe vett. Az Elsőfokú Bíróság ugyanis figyelembe vette a Ripa di Meana által adott választ, és többek közt — amint a megtámadott végzés 28. pontjából kiderül — a fellebbező által továbbított, 2001. március 1-jei számlakivonatot is, amelyből világosan kiderül, hogy a fellebbező számláján 2001. február hónapra nem írták jóvá a Parlament volt képviselőjeként őt megillető nyugdíj összegét.
- 32 E körülmények között el kell utasítani a fellebbező azon érvét, mely szerint az Elsőfokú Bíróság a Parlamentnek az általa feltett kérdésekre adott hiányos válaszára alapozta álláspontját.
- 33 Az első jogalapot mint nyilvánvalóan megalapozatlant el kell tehát utasítani.

A második jogalapról

- 34 A második jogalapot illetően, amely két részre bontható, Ripa di Meana úgy érvel, hogy védelmi jogait megsértették, mivel az Elsőfokú Bíróság egyrészt közvetlenül a Parlament által felhozott elfogadhatatlansági kifogásról határozott, anélkül, hogy a felek számára biztosította volna a kiegészítő írásbeli észrevételek benyújtásának lehetőségét, és megnyitotta volna az eljárás szóbeli szakaszát; másrészt mivel nem vette figyelembe a kérdéseire Ripa di Meana által adott válaszokat. E tekintetben Ripa di Meana különösen azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság nem ismerte el

azt a körülményt, hogy mivel egy komoly szemészeti probléma miatt Montecastello di Vibio-i otthonában lábadozott, csak 2001. áprilisának első napjaiban szerezhett tudomást a római otthonába küldött, 2001. március 1-jei számlakivonatról.

- 35 Az első jogalap első részét tekintve elsőként azt kell megjegyezni, hogy az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 114. cikkének 1–3. §-a értelmében ha az egyik fél kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság az elfogadhatatlanság, a hatáskör hiánya vagy egyéb közbenső kérdés tárgyában döntsön, az Elsőfokú Bíróság elnöke határidőt állapít meg, amelyen belül a másik fél írásban előterjesztheti a kérdésre vonatkozó jogalapokat és kérelmeit; amennyiben az Elsőfokú Bíróság másként nem határoz, az eljárás a továbbiakban szóbeli. Világosan következik ebből a rendelkezésből, hogy az Elsőfokú Bíróság nem köteles tárgyalást tartani. Jelen esetben tehát az Elsőfokú Bíróság határozhatott úgy, hogy a Parlament által emelt elfogadhatatlansági kifogásról a szóbeli szakasz megnyitása nélkül határoz, mivel az ügy iratai, és különösen az írásbeli kérdésekre adott válaszok alapján, amelyeknek a feleknek történő feltételét az Elsőfokú Bíróság szükségesnek ítélte meg, rendelkezik a szükséges ismeretekkel.
- 36 Másodsorban, ami a fellebbezőnek azon alapuló kifogását illeti, miszerint a kontradiktórius eljárás alapelvét nem tartották tiszteletben, mivel nem volt lehetősége arra, hogy a Parlament által az Elsőfokú Bíróság kérdéseire adott válaszzal kapcsolatban kifejtse álláspontját, az ilyen kifogásnak a jelen esetben nem lehet helyt adni. Eltekintve ugyanis az arra a kérdésre adott — felenként eltérő — választól, hogy Ripa di Meanának volt-e lehetősége vagy sem megvitatni az Elsőfokú Bíróság előtt az általa a Parlamentnek feltett kérdésekre adott válaszokat, a kontradiktórius eljárás alapelvének esetleges megsértése semmiképpen sem módosíthatta a jogvita megoldását. Ugyanis, amint az a megtámadott végzés 28. pontjából kiderül, az Elsőfokú Bíróság álláspontját kizárólag az általa feltett kérdésekre a felek által adott válaszokra alapozta, amennyiben ezek bizonyítják azt a tényt, hogy a 2001. január 26-i határozatot a Parlament azonnal végrehajtotta. Ellenben azt a kérdést, hogy Ripa di Meanát valójában mikor tájékoztatták a számára korábban folyósított nyugdíj tényleges felfüggesztéséről, semmiképpen sem vették figyelembe a megtámadott végzés indoklásában.

- 37 E körülmények között a kontradiktórius eljárás alapvének megsértésére alapított kifogást — mint hatástalant — el kell utasítani.
- 38 A második jogalap első részét mint nyilvánvalóan megalapozatlant el kell tehát utasítani.
- 39 A második jogalap második részét illetően, amelyet arra a tényre alapított a fellebbező, hogy az Elsőfokú Bíróság nem vette figyelembe a fellebbező egészségi állapotát, amely megakadályozta őt abban, hogy a 2001. március 1-jei számlakivonatáról ugyanazon év áprilisa előtt tudomást szerezzen, meg kell állapítani, hogy ez a jogalap nagymértékben összefügg a negyedik jogalappal, így azt ez utóbbival együtt vizsgálja meg a Bíróság.

A harmadik jogalapról

- 40 A harmadik jogalappal Ripa di Meana a 2001. január 26-i és március 26-i levél Elsőfokú Bíróság általi jogi minősítését vitatja.
- 41 A 2001. január 26-i levelet tekintve Ripa di Meana vitatja ennek határozati jellegét, tekintettel egyrészt a Parlament által ebben a levélben használt általános kifejezésekre, másrészt arra a tényre, hogy iratainak vizsgálata ekkor még nem fejeződött be, mivel az intézménynek kiegészítő információkat kellett szolgáltatnia az umbriai regionális tanács tagjává történt választásának időpontjára vonatkozóan.

- 42 A 2001. március 26-i levelet illetően Ripa di Meana vitatja, hogy ennek tisztán megerősítő jellege volt, tekintettel arra, hogy a január 26-i levélhez képest több új elemet is tartalmazott, és helyzetét a levelet megelőzően újra kellett vizsgálni a Parlamentnek címzett 2001. március 15-i levelét követően.
- 43 E tekintetben egészében el kell utasítani a fellebbező megállapítását, mely szerint a 2001. január 26-i levelet nem lehet megsemmisítési kereset tárgyává tenni, mivel egyszerű közbenső jellege van. Az Elsőfokú Bíróság ugyanis jogi hiba elkövetése nélkül következtethetett arra, hogy mind az ebben a levélben használt, a jelen végzés 6. pontjában megismételt kifejezésekből, mind a Parlament által hivatkozott indokokból következik, hogy ez utóbbi ténylegesen elhatározta a fellebbező nyugdíja folyósításának regionális tanácsossá történt megválasztása miatti felfüggesztését, és a Ripa di Meanához címzett tájékoztatáskérésnek egyedüli célja az volt, hogy lehetővé tegye az umbriai regionális tanács tagjává történt megválasztásának tényleges időpontja óta számára jogalap nélkül folyósított nyugdíj összegének kiszámítását.
- 44 A fellebbező azon állítását tekintve, mely szerint az Elsőfokú Bíróságnak el kellett volna ismernie a keresete elfogadhatóságát, amennyiben a 2001. március 26-i levél nem megerősítő jellegű, nem vitatott, hogy a Ripa di Meana által ezen állítása alátámasztására felhozott egyetlen bizonyíték sem alkalmas arra, hogy kérdésessé tegye azt a következtetést, amelyre az Elsőfokú Bíróság e tekintetben jutott.
- 45 Azonban, ami először is a Parlament által az olasz képviselőház gyakorlatára és a politikai hatalom arra irányuló szándékára vonatkozó hivatkozást illeti, hogy a képviselők vagy regionális tanácsosok nyugdíjának a képviselői vagy regionális tanácsosi megbízatás gyakorlásához kapcsolódó jutatásokkal való összeadódását elkerüljék, az nyilvánvalóan nem tartalmaz semmilyen új elemet a 2001. január 26-i levélhez képest, amely rögtön az első soraiban felhívta Ripa di Meana figyelmét a

levélhez csatolt, az élethosszig járó juttatásokról szóló szabályzat 12. cikkének rendelkezéseire, amely egyértelműen előírja a nyugdíj folyósításának felfüggesztését akár a nemzeti vagy európai képviselői, akár a regionális tanácsosi megbíztatás gyakorlása idejére.

46 A fellebbező tájékoztatását arról a tényről, hogy nyugdíjának folyósítását ténylegesen felfüggesztették, a 2001. március 15-i levelére válaszul küldött, az érintett tisztán informatív jellegű tájékoztatásának kell tekinteni, amit egyébként a 2001. március 26-i levél kifejezései is alátámasztanak. Semmilyen esetben sem lehet az ilyen tájékoztatást új elemnek tekinteni a 2001. január 26-i levélhez képest, amely már félreérthetetlenül említette a Parlament által a fellebbező számára folyósított nyugdíj felfüggesztését.

47 Végül a felperes azon érvét illetően, mely szerint a 2001. március 26-i levelet a fellebbező helyzetének felülvizsgálata előzte meg, amennyiben a 2001. március 15-én a Parlamentnek küldött levelét követően a Parlament elismerte az élethosszig járó juttatásokra vonatkozó olasz szabályozás hiányos jellegét, ez az elismerés csak a megbíztatás lejártá végén a jogok feléledése esetén a regionális tanácsosi megbíztatásra való hivatkozás hiányára vonatkozik. Jelen esetben azonban a jogvita nem a nyugdíjhoz való jog feléledésére vonatkozik, hanem ennek a jognak a volt európai parlamenti képviselő regionális tanács tagjává történt megválasztását követő felfüggesztésére.

48 A fenti elemek összességére tekintettel a harmadik jogalapot mint nyilvánvalóan megalapozatlant el kell utasítani.

A negyedik jogalapról

- 49 A negyedik jogalap körében, amely nagymértékben a második jogalap második részében megfogalmazott kritikákat ismétli meg, Ripa di Meana kiegészítő jelleggel úgy érvel, hogy amennyiben a Bíróság úgy ítéli meg, hogy a 2001. március 26-i levél megerősítő jellegű, mindenképpen meg kell semmisítenie a megtámadott végzést azzal az indokkal, hogy az Elsőfokú Bíróság nem alkalmazta a menthető tévedésre vonatkozó közösségi ítélkezési gyakorlatot. A fellebbező e tekintetben fenntartja, hogy az ítélkezési gyakorlat alkalmazásának feltételei jelen esetben teljesülnek, mivel egyrészt a 2001. január 26-i levél közbenső levélként jelenik meg, és ő jóhiszeműen várta, hogy az élethosszig járó juttatásokra vonatkozó szabályozás 12. cikkének analógia útján történő alkalmazásának kérdését kontradiktórius vita tárgyává teszik. Másrészt személyzeti problémái akadályozták bármilyen „vizuális tevékenység” végzésében 2001. február és március hónapban oly módon, hogy csak 2001. áprilisának első napjaiban szerezhették tudomást 2001. március 1-i számlakivonatról, amelyből kiderült, hogy a Parlament szolgálatai megszüntették a volt európai képviselőként őt megillető nyugdíjának folyósítását.
- 50 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a kialakult ítélkezési gyakorlat szerint a jogalany kivételes körülmények esetén hivatkozhat menthető tévedésre annak érdekében, hogy mentesüljön a megsemmisítési kereset benyújtására előírt jogvesztő határidő alól, különösen akkor, ha az intézmény, amely a megtámadott aktust hozta, olyan jellegű magatartást tanúsított, amely önmagában vagy meghatározó mértékben okozta a jóhiszemű és egy átlagosan tájékozott személytől megkövetelt gondosságot tanúsító jogalany menthető tévedését (lásd ebben az értelemben különösen a C-195/91. P. sz., Bayer kontra Bizottság ügyben 1994. december 15-én hozott ítélet [EBHT 1994., I-5619. o.] 26. pontját, és a C-193/01. P. sz., Pitsiorlas kontra Tanács és Európai Központi Bank ügyben 2003. május 15-én hozott ítélet [EBHT 2003., I-4837. o.] 24. pontját). Jelen esetben azonban nyilvánvalóan úgy tűnik, hogy Ripa di Meana nem volt ilyen különleges helyzetben, és nem hivatkozhat sikeresen a fent említett ítélkezési gyakorlatra, mivel jelen esetben a menthető tévedésre hivatkozáshoz megkövetelt egyetlen feltétel sem teljesül.

- 51 Ugyanis egyrészt Ripa di Meana nem megalapozottan kifogásolja a Parlament azon magatartását, amely a 2001. január 26-i levél valódi természetét illetően menthető tévedését okozta volna, mivel — amint az a jelen ítélet 43. pontjában már megállapításra került — az ebben a levélben használt kifejezésekből világosan kiderült mind az intézmény azon határozata, hogy ténylegesen felfüggeszti a fellebbező nyugdíjának fizetését, mind a felfüggesztést igazoló indokok.
- 52 Másrészt az ügy Bírósághoz továbbított iratai is kétséget hagynak a fellebbező jelen ügyben tanúsított gondossága felől, mivel annak ellenére, hogy már 2001. január 31-én megkapta a 2001. január 26-i levelet, arra csak 2001. március 15-én reagált a Parlamentnek címzett levél formájában, melyben csodálkozását fejezte ki a nyugdíját felfüggesztő parlamenti határozat miatt, ezt követően pedig csak június 12-én nyújtotta be a keresetét az Elsőfokú Bírósághoz.
- 53 Ripa di Meana azon érve, mely szerint 2001. február és március hónapban képtelen volt bármilyen „vizuális tevékenységre”, és csak ugyanezen év áprilisának első napjaiban szerzett tudomást a 2001. március 1-i számlakivonatáról, ellentmond annak a ténynek, hogy maga küldött levelet a Parlamentnek 2001. március 15-én, tehát azon az időtartamon belül, amelyről azt állítja, hogy súlyos szemészeti problémája megakadályozta „bármilyen vizuális tevékenység” gyakorlásában.
- 54 Tekintettel ezekre az elemekre, a második jogalap második részét, valamint a negyedik jogalapot mint nyilvánvalóan megalapozatlant el kell utasítani.

- 55 Mivel a Ripa di Meana által fellebbezésének alátámasztására felhozott négy jogalap nyilvánvalóan megalapozatlan, ezért a fellebbezést teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

- 56 Az eljárási szabályzat 69. cikkének 2. §-a alapján, amely ugyanezen szabályzat 118. cikke értelmében alkalmazandó a fellebbezési eljárásban, a Bíróság a peresztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Ripa di Meanát, mivel peresztes lett, a Parlament kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (második tanács) meghozta a következő végzést:

1) A fellebbezést elutasítja.

2) Carlo Ripa di Meanát kötelezi a költségek viselésére.

Aláírások